

BẠN CŨ

Song Hà

Một hôm đẹp giờ bắt ngờ thằng bạn cũ từ thời tắm trường ở bể nước ký túc xá nhảy vào phây bức mình hét um lên như bắt được vàng, nói ôi bạn hiền ạ, lâu quá rồi không gặp lại bạn, để bữa mô ta ngồi với nhau chút hè. Phải mất mấy phút lục lọi ảnh ót mới nhận ra thằng Hiệu “riệu”, một vỹ nhân tình lẻ chuyên uống rượu nợ của mấy quán nước trước cổng ký túc.

Hồi đó Hiệu riệu ở tầng 4 nhà C1, tuy học khác khoa nhưng khá thân thiết với mình vì hai thằng đều dân cá gỗ. Những chiều hè lộng gió, mỗi khi sắp đến giờ cơm anh em hay bắt gặp một thằng cao, gầy, trần truồng như nhộng, trên đầu úp chiếc xô nhựa đồ lững thững đi xuống bể nước, bên dưới súng ống lững lảng, vắt vèo theo từng nhịp bước nom vừa buồn cười lại vừa khiêu dâm. Thằng đó không ai khác mà chính là Hiệu riệu nhà ta. Hiệu kể, có hôm đang bước xuống cầu thang thì gặp 3 – 4 đứa con gái đi lên. Mấy em gái ngó qua mặt không còn hột máu, kinh hồn bạt vía tháo chạy tán loạn.

Ra trường thỉnh thoảng cũng có gặp lại nhau, nhưng cách đây mấy năm không hiểu sao mất hẳn liên lạc. Hiệu giới thiệu bây giờ làm trưởng phòng chi đó ở ủy ban huyện, nhà cửa, vợ con, ô tô... đầy đủ cả. Lâu lâu nó lại vào phây bức mình hồ hởi nói bạn à, khi mô có dịp về chỗ mình ta ngồi tí bạn hè. Vài bữa nhảy vô thả cái còm trách móc, nói giờ nổi tiếng rồi khó gặp nhau hè, khi mô qua nhà tau ta uống bữa mồi. Nghe nó réo trên phây suốt mà thấy vừa vui vừa cảm động, bụng nghĩ thầm thằng cha này sống tình cảm thật, dân Nghệ choa có khác!

Bữa rồi đi dự đám cưới ở quê, sức nhớ nhà thằng Hiệu hình như cũng gần đây, bèn nhắc máy gọi nó, nói Hiệu à, hẹn hò mãi hôm nay tiện thể mới qua nhà bạn chơi được chút. Nó nói vừa ăn cơm xong, rằng không gọi sớm để bố trí ta màn bữa, rồi đọc địa chỉ nhà.

Lần mò một lúc cũng đến được nhà. Hiệu mặc quần đùi kẻ caro, áo ba lô, đi dép tổ ong loẹt quẹt ra mở cổng. Mình chia tay ra bắt, nó nắm lấy một cách hồ hững rồi buông ra ngay. Vào nhà, nó chỉ ghé bảo ngồi đây rồi lạnh nhạt hỏi “Cơm nước chi chưa?”. Mình nhếch môi cười cầu tài, nói ăn rồi, ăn rồi.

Lát sau vợ Hiệu lên, chào hỏi qua loa xong hai vợ chồng bắt đầu cắm mặt vào điện thoại. Thi thoảng chồng cười một cái, ngẩng mặt lên hỏi vu vơ: “Mà cơm nước chi chưa?” rồi tiếp tục cắm mặt vào màn hình điện thoại. Lâu lâu vợ nhoẻn miệng cười xòe cái, ngược lên hỏi “Rằng không đến sớm ăn cơm với gia đình cho vui luôn anh?”

Mình ngồi trơ ra, mắt giả bộ ngó tivi như một fan hâm mộ chính cống của nhà Đài, trong khi vợ chồng nó vẫn đang miệt mài với cái điện thoại trên tay. Thấy ngồi chờ vợ một mình lâu quá cũng vô duyên, mình đứng lên xoa tay xin phép ra về. Hiệu nói đợi mình tí, đang nói chuyện dở với lão sếp chút.

Ra đến bậc tam cấp, nó đuổi theo hỏi rằng về sớm rứa, mà cơm nước chi chưa? Mình nhìn vào mắt nó, bảo thôi tao về đây. Nhưng có điều này tao muốn nói với mày. Bạn bè thân thiết một thời, 4 – 5 năm rồi mới gặp lại mà tao thấy tình cảm của

mày đối với tao không bằng con chó. Nhà tao có nuôi một con chó, tao chỉ cần đi vắng một hôm, hôm sau về nhà nó đã xoắn xuýt, vồ vập, vừa vẫy đuôi rồi rít vừa sủa nhặng cả lên. Tao nói mày đừng giận, mày thật ra chỉ thân thiết trên phây thôi, ngoài đời mày hờ hững không ra hờ hững, lạnh nhạt không ra lạnh nhạt. Không biết trong đầu mày nghĩ gì nhưng xét về cách biểu lộ tình cảm, mày thua xa con chó, Hiệu ạ!

Nó nghe xong mặt gượng gượng, ấp úng nói cái gì đó trong mồm mình không nghe rõ...

<https://www.facebook.com/nhavansongha.official.1/posts/1566066243552114>